

Сергій Борисович ФЕСЕНКО (1960) – педагог і поет, родове коріння якого тягнеться з Лебединщини: у селі Михайлівка жив його дід – знаний лісничий Степан Васильович Фесенко, репресований 1937 року; у 1960-х роках до рідного Лебединця з Івано-Франківщини, де певний час працював, повернувся батько Борис Степанович Фесенко. У 1962–1974 роках у Лебедині та селах Василівка, Михайлівка, хуторі Маськи тощо мешкав або гостював і сам майбутній освітянин: Лебединщина стала краєм його дитинства. Часто навідувався сюди і в студентські роки [5].

1981 року Сергій Фесенко закінчив російське відділення філологічного факультету Івано-Франківського державного педагогічного університету імені Василя Стефаника (тепер Прикарпатський національний університет). Нині проживає на Івано-Франківщині, працює вчителем зарубіжної літератури. Має низку літературно-художніх публікацій у періодиці.

БЕРЕГ ДИТИНСТВА

О пам'яте, верни мене ще раз
В заплаву Псла, де з вітром шепчуть лози,
Де срібні роси в травах, наче сльози,
У світанковий час.
Пусти ж мого човна по стримині
В просторі саги і широкі плеса,
Нехай замріяно щасливому мені
Про щось святе і рідне плещуть весла.
Бо лиш тоді я й жив, коли мене несла
Стрімка вода в мої рожеві мрії,
Якщо й кохав, то лиш Русалку Псла,
Що в тихій заводі зелені коси мие.
Бо якщо знав, то лиш одне я й знав
Дівоче нерозтрачене Довір'я,
Якщо чекав, то лиш її чекав,
Що з прірви виринала в надвечір'я.
Коли густий туман лягав на води,
Й сушили весла пізні човнярі,

Її цнотливих подруг хороводи
Я бачив в мареві вечірньої зорі.
Дрімали в сутінках ураз принишклі лози,
З-під кручі долинав дзвінкий дівочий сміх,
Коли вона мене в свої ховала коси
І ніжно вуст торкалася моїх.
Й була поезія її очей і рук,
Симфонія душі і божевілля тіла.
В полоні найсолодших мук
Вона мене залишитись молила.
Як обіцяла все, як дарувала щиро
За ніжності п'янкий і невгамовний шал
Весняну повинь і бурхливі вири,
Ясну глибінь і чистих плес опал,
Піщані броди і поснули греблі,
Відлуння злив і перекатів шум,
Лілей розкішних шовковисті стебла,
Найпершої зорі вечірній сум...
І стільки чар й жаги до материнства
Світилося в її закоханих очах,
Щоб я повік, ріко мого дитинства,

Зостався на твоїх високих берегах...
 Й хоч скроні вже мої сріблять сивини,
 Та щем той тихий в серці ще таю:
 Наяди очі – очі України –
 Ще й досі в душу дивляться мою.
 Ще й дотепер пливу по стримині
 В просторі заводі і смарагдові плеса,
 Й замріяно щасливого мені
 Про щось святе і вічне плещуть весла.

НОСТАЛЬГІЯ

Старий Пристайлів... Сосни, наче свічі,
 Стоять в задумі понад тихим Псллом.
 Я слухаю шумливе їхнє віче,
 Природи рідної торжественний псалом.

І рветься в вись душа на вільних крилах
 До круч, що падають в глибінь,
 Де вітер напина вітрила
 Зелених верб і кличе в далечінь,

Де ген за виднокіл мандрують осокори
 В туманів сизу голубінь,
 У променях купаються простори.
 І вабить око плеса широчінь.

Як любо там брести через піщані коси,
 Ногами босими торкаючись купав,
 І слухати, як срібним дзвоном роси
 Спадають в оксамити трав.

Як вечір в плесах зорі заколише
 І ляже маревом на сонні береги,
 Долати кілометри тиші,
 Коли крізь сутінки лиш сосни навкруги.

Мій вирію, тебе в душі лелію.
 Приходиш наяву, з'являєшся у сні.
 Розвій мою шалену ностальгію,
 До Псла і до Вільшанки поверни.

Я знову повернусь сюди,
 Твоєю зачарований красою,
 В едемі неба, лісу і води
 Натішитись до щему самотою,

Щоб навпростець іти через покоси.
 Коли співають ранні косарі,
 Рибалити з човна у верболозах,
 В тумані загубившись на зорі,

Щоб задивлятися у озерця
 Затишних саг, блукаючи над Псллом,
 Щоб в унісон підспівувало серце
 Природи рідної торжественний псалом.

Література

1. Кулішенко, М. П. Життя з присмаком полину: вірші та проза [Текст] / М. П. Кулішенко. – Суми: ПКП “Еллада”, 2008.
2. Мордань, Володимир. Осінні жовті письменна: Вибранні поезії [Текст] / Володимир Мордань. – К.: Фірма “Віпол”, 1997.
3. [Некролог і статті, присвячені пам'яті Анатолія Тарана] [Текст] // Вечірній Київ. – 1999. – 28 бер. (№ 57). – С. 1–3.
4. Таран, А. В. Бродячий дощ. Поезії [Текст] / А. В. Таран. – К.: Дніпро, 1995.
5. Фесенко, С. Берег дитинства [Текст] / Сергій Фесенко // Життя Лебединщини. – 1998. – 22 лип.

“...О пам'яте, верни мене ще раз / В заплаву Псла, де з вітром шепчуть лози”.
 Фото – М. Шкурки